

се отчайвай! И азъ съмъ като тебе. Ето вече — не зная колко години минаха — седемъ ли, осемъ ли, така се скитамъ и азъ — изгубенъ, безъ домъ и безъ господарь. Тежичко е, върно, ама ти не се бой! Ти баремъ си младъ, ами я погледни мене! Остарѣхъ вече, за нищо ме не бива, и храна по цѣли дни не мога да си намѣря. . . Охъ, охъ, тежко е на старини така! . . .

На Мъръ-мъръ му стана още по-мжчно. Той седна при стария.

— Мене ме викатъ Мъръ-мъръ, — рече той. — Тебе какъ ти е името?

— Името ли? — полуотвори очи другиятъ. — Чакай! . . . Не, — поклати глава той, — не мога да си спомня! . . . Имахъ и азъ име нѣкога — хубаво, галено име, имахъ и възглавничка и паничка за ядене. . . Кога бѣше то и кжде — забравихъ вече. Отиде, отиде всичко. Тръгнахъ веднажъ, като тебе така, да видя свѣта — и не можахъ да се върна. . . Сега вече и име нѣмамъ.

Той млъкна една минута, погледна Мъръ-мъръ и продължи:

— Чувай, юначе! Я остани при мене! Азъ съмъ вече старъ, самичкъ, ти ми изглеждашъ добъръ — ще си помагаме и ще прекараме по-леко. Искашъ ли? . . . Пъкъ сме и побратими

въ късмета — усмихна се тжжно стариятъ.

— Добре! — зарадва се

Мъръ-мъръ. — Азъ аслж не зная какъ щѣхъ да се оправя самичкъ. Само — кжде ще спимъ, какво ще ядемъ?